Çiğli İşçi Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı: 610 * Fiyatı: 25 Kr * Eylül 2010

İşsizliğe, yoksulluğa, sömürüye "anayasa" aldatmacası değil, işçi sınıfının örgütlü mücadelesi son verecektir!

12 Eylül'de gerçekleşecek olan referandum tartışmaları ile işçi ve emekçilerin asıl sorunları bir kez daha hasıraltı edilmeye, geçiştirilmeye çalışılıyor. Toplumun tüm kesimlerine "evet" ya da "hayır" aldatmacası dayatılarak, düzenin kendi içindeki hesaplaşmalarının bir parçası olmamız isteniyor.

Oysa anayasa denilen şey bugüne kadar işçi ve emekçilerin hiç bir hakkını koruyup kollamadığı gibi, patronların tüm çıkarlarını savunmaya devam ediyor. Bugün yasaların da yargının da patronlar adına kulanıldığını herkes biliyor. Trilyonları çalanlar, dolandırıcılar, katiller, ellerini kollarını sallaya sallaya gezerken, baklava çaldığı için tutuklanan çocukları daha unutmadık. Yasalarda "sendikalaşma anayasal bir haktır" diye geçerken, sendikaya üye olan işçilerin kapı önüne konulmalarını, fabrikalarında baskı altına alınmalarını unutmadık henüz. Yani kapitalist sistemde anayasalar, içerisinde bir eksik bir fazla tüm maddeleriyle sermayedarların hizmetindedir.

Bugün 12 eylülcüler yargılansın diyen "evet" çiler, 12 Eylül cuntasında güçlenen, nemalananların ta kendisi değil midir? "Demokratikleşme" diye savunanlar sokak ortasında insanları katledenler, insanları fişleyenler, Erdal Erenlerin asılmasının sorumlusu olan zihniyetlerin devamı değil midir? Bugün "anayasaya da AKP'ye de hayır" diyenler işsizliğe yoksulluğa hayır diyenler dün de bugün de açlık ve sefalet için, işçi ve emekiler için ne yapmışlardır?

Referandum da evet-hayır oyunu da düzenin partilerinin kendi iç hesaplaşmalarıdır. Sahte hayallerle dün olduğu gibi bugün de işçi ve emekçileri aldatmaya çalışmaktadırlar.

Bugün açlık ve yoksuluk sınırı 2 bin TL'lerde gezerken, bu ülkede yaşayanların sağlık ve eğitimden ücretsiz yararlanma hakkı yokken, ücretsiz barınma hakkı yokken, insanca yaşamaya yetecek asgari ücretten uzak koşullarda kan-ter içinde çalışırken, varolan anayasanın da değişecek olanın da işçi ve emekçilere hizmet etmediği, etmeyeceği açıktır. İşçi sınıfının bugün sahip olduğu sınırlı haklar (kıdem tazminatı, kreş hakkı, sigorta ve sendika hakkı vb) da tarih boyunca verilmiş mücadelelerin kazanımı değil midir? Bugün de işçi sınıfının çıkarına olacak her hak ancak mücadele ederek, örgütlenerek kazanılabilir ve korunabilir. Aksi halde biz koruyamadığımız sürece, bugün elimizden aldıkları işsizlik fonu gibi, elimizden aldıkları kreş hakkı gibi, kıdem tazminatımızı da, işsizlik sigortamızı da, sendika hakkımızı da elimizden almaya çalışırlar. Anayasa tartışmalarıyla, referandum oyalamacalarıyla biz işçi ve emekçileri kandırırlar.

Tüm işçi ve emkçiler bu referanduın aldatmacasına karşı sandığa gitmemeli, boykot etmelidir. Bu oyun karşısında işçilerin referandum sandığını **boykot** etmesi ve hakları için dişe diş bir kavgaya atılması gerekiyor. bu boykot tutumu sömürücü sistemin kendisine verilmiş bir yanıt olmalıdır. İşçilerin gerçek kurtuluşu ise hem bu asalaklar düzeninin anayasasını, hem de adına kapitalizm dedikleri sömürü düzenini tarihin çöplüğüne atmak için mücadele etmekten geçiyor.

Haklarımızı sandığa giderek değil, ancak ve ancak birleşerek, örgütlenerek ve mücadele ederek kazanabiliriz.

İnsanca yaşamanın koşulları da ancak ve ancak sömürünün, insanlar arasındaki eşirtsizliklerin olmadığı, sınıfların olmadığı, Türk-Kürt-Ermeni ayrımının olmadığı bir dünyayla, sosyalizmle kazanılabilir.

MESS üyeleri kriz döneminde kâr rekorları kırdı!

Metal sektöründe Toplu Sözleşme görüşmeleri başlamak üzereyken İSO her yıl düzenli olarak yayınladığı yılın en fazla kar yapan beş yüz işletme listesinin bir yenisini daha açıkladı. Geçtiğimiz günlerde en fazla kar yapan beş yüz işletmenin ilk yüze girenleri çeşitli basın organları tarafından yayınlandı.

2008 den bu yana sermayedarlar kriz den dert yanıyorlardı. Oysa açıklanan rakamlar gösteriyor ki kriz en çok onların işine yaramış. Listede bir çok tekel bulunmakla ilk yüz'ün için de bir hayli metal işletmesi de bulunuyor. Kroman Çelik, Sarkuysan, Ege Çelik, Vestel, Habaş, Delphi, vb daha birçok metal fabrikası kriz döneminde en çok kar yapan ilk yüz işletmenin içinde yer alıyor.

Kriz döneminde satışlar genel olarak düşmüş, ihracatın %31 oranında azalmış olmasına rağmen karlar %10.8 oranında artmıştır. Aynı dönem içinde çalışan işçilerden 311 bini işten atılmış, metal sektöründe çalışan işçilerin ücretlerinin alım gücü %35 e varan bir oranda düşmüştür. Bu demektir ki işçiler fabrikalarda az kişiyle daha fazla üretim yapmış patronlarına daha fazla kar kazandırmışlardır. Fakat eskiye göre daha fazla çalışmış olan işçiler bu fazla çalışmadan kendilerine bir pay alamamışlardır. Tersine ücretleri düşmüş çalışma koşulları daha da ağırlaşmıştır. İki ya da daha fazla işçinin işini daha az işçiye yaptırma uygulaması daha fazla yaygınlık kazanmıştır. Yani kriz döneminde işçilerin sömürüsü daha da katmerli hale gelmiştir.

Metal sektöründe toplu sözleşme görüşmelerinin ön günlerinde bu açıklamaları yaparak adeta işçileri alaya alıyorlar. Hem devasa karlar sağlıyorlar hem de işçilerin zaten son derece sınırlı olan haklarına da göz dikiyorlar. En fazla kar yapanlar listesinin içinde yer alan metal işletmelerinin neredeyse tamamı MESS üyesi olan işyerlerinden oluşuyor. Bu en fazla kar sağlayanlar şimdi bize esnek çalışma koşullarını dayatacak ve krizden kaynaklı fedakarlık yapmamızı isteyecekler. Fakat metal işçileri her yerde çarşaf çarşaf yayınlattıkları ve övünmekten bitiremedikleri bu kar rekorları listesini onların yüzlerine çarpmalıdır. Toplu sözleşme masasında değil fedakarlık yapmak, patronların bizden çaldıkları haklarımızı geri almak için yakalarına yapışmalıyız.

İşçi hayatı bedava!

Tuzla tershanelerinde, maden ocaklarında sık sık iş kazası haberleri duyuyoruz. Bu korkunç iş kazaları Çiğli AOSB'de de sık sık yaşanıyor. Kolu kopan çırak, ayağı kırılan döküm işçisi ve kafası bedeninden ayrılan ambalaj işçisinin başına gelenler, haberini almasakta bu korkunç iş kazalarının aslında bütün organize sanayi bölgesinde yaşandığını bize göstermektedir. Çünkü mantık hep aynıdır. Mantık hep onlar için aynıdır. Daha çok kar elde edebilmek için üç kuruşluk önemleri almamaktadırlar. Bu da biz işçilerin patronlar için hayatımızın ne kadar çok ucuz olduğunu göstermektedir. Aslında ucuz olduğunu söylemek bile hata. Biz işçilerin hayatı patronlar için bedava.

Çalıştığım fabrikada geçen hafta bir iş kazası yaşandı. Ocak patladı ve yanan bir işçi oldu. İşçinin hayatını düşünen kimse yok. Hemen zararın ne kadar olduğu hesapladılar. Bir çok kişi insanlığından o kadar uzaklaşmış ki orada ocağın başındaki işçi yanıp ölebilirdi. Ancak insanlar bunu hesap etmek yerine zararın ne kadar olduğunu hesap etmişleridir. İşçilerin psikolojisini soran olmadı, bir süre dinlendirildikden sonra tekrar iş başı yaptırıldılar. Yani madenlerde olduğu gibi burada da işçi hayatı çok ucuz, hatta bedava.

Biz işçiler bunu haketmiyoruz. Diğer tüm metal işçisi kardeşlerimizle insanca yaşam, insanca çalışma koşulları istemeliyiz. Metal Toplu Sözleşmeleri yaklaşırken diğer tüm metal işçisi kardeşlerimizle birlikte "işçi sağlığı ve iş güvenliği alınsın" talebini he zamankinden daha çok sahiplenmeli ve istemeliyiz. İş kazaları işçilerin hatası değil % 100 patronların hatasıdır. Patronların yüzünden biz sakat kalmakta, biz ölmekteyiz. Biz insanız, biz işçiyiz. Her şeyin en iyisini hak ediyoruz. Bütün sınıf kardelşelerimizle birlikte! O halde daha fazla birbirimize kenetlenmeli, örgütlenmeli, mücadeleyi daha da büyütmeliyiz!

Çiğli AOSB'den bir metal işçisi

"HAK VERİLMEZ, ALINIR!" DEME ZAMANI...

Merhaba arkadaşlar,

Çiğli Organizede çalışan bir tekstil işçisiyim. ülkemizde işçiye nc kadar değer verildiğini, çalıştığımız fabrikalarda çok iyi görüyoruz. Patronların kalleşliğine karşı işçilerin kardeşliğini geliştirmemiz gerektiğini, yaşayarak tekrar tekrar görüyoruz. Ama ne yazık ki kardeşlikten uzaklaşıyoruz. En belirgin olarak işten atılma korkusuyla kendi sınıf kardeşlerimizden uzak duruyoruz. Ama, bir söz var; korkunun ecele faydası yok. Patronlar çıkarına geliyorsa, bugün sırtımızı sıvazlarlar, çıkarına gelmediğinde, yarın kapının önüne koyarlar.

Çiğli organizede pek çok fabrika var. Bu fabrikaların çok azında işçiler sendikalı. Bu fabrikalarda çalışan işçilerin, çalışma ve yaşam koşulları çok kötü. Peki ne zaman bilinçlenip, örgütleneceğiz? Bıçak kemiğe çoktan dayandı. ücretlerimize zam yapılmazken, yaşamak sürekli pahalılaşıyor. İşçiyi, emekçiyi, köylüyü umursamayan hükümetler, sesini çıkarmayan bizlerden çok memnun olsa gerek. Anlaşılan o ki biz de açlığımızdan, sefaletimizden memnunuz ki, kılımızı kıpırdatmıyoruz.

Oysa şimdi sendikalı olma, örgütlenme zamanı; "hak verilmez, alınır," deme zamanı. Çocuklarımızın yarınına umutla bakabilmek için, komiteler, taban örgütlülükleri kurup, örgütlenmek zorundayız. Bu zorunlulukla, çalıştığım fabrikada, sendika çalışması başlattık. Bir takım eksikliklerimiz oldu. Bazı arkadaşlarımız sendika çalışmasına gerekli dikkati vermedikleri için deşifre oldular. İşten çıkmak isteyen bazıları da, kendilerini bilerek deşifre ederek, işten atıldılar. Amaçları böyle farklı olanlar sendikalı olmak isteyenleri de kullanarak, güya amaçlarına ulaştılar.

Bizler şimdi sık sık bir araya geliyor geçmişteki hatalarımızı konuşuyoruz. Artık sendikanın "s"si bile konuşulmuyor. Ama yine sendika çalışması yürütüyoruz. Taban örgütlülüğü oluşturuyor, herkes birbiriyle temas halinde komiteler oluşturuyoruz. Şimdi taşlar yavaşta olsa yerine oturuyor.

Şu sıralar işler "kesat". Hemen herkes senelik izne çıkarılıyor. Ama bu, bizim çalışmamıza engel olmuyor. Bizler sendikalı olamasak bile, var gücümüzle örgütlü bir duruş göstcrip, sesimizi patrona duyurmaya kararlıyız.

Şimdi diyeceksiniz ki, madem örgütlüsünüz, niye hala sendikalı olmuyorsunuz? Evet örgütlüyüz ama sayımız

az.

İşten çıkarılanlar yerine işe alınan işçilerle konuşmak zaman alıyor. Aceleci davranıp yine hatalar yapmak istemiyoruz. Patron işten çıkardıklarıyla sendika çalışması yürüten herkesi işten çıkardığını sanıyor. Bizde patronun istediği "uslu işçileri" oynuyoruz. Çalışma koşulları çok kötü, ama biz, şimdilik yüksek sesle hiçbir şeye itiraz etmiyoruz. Ne denirse, tamam, diyoruz. Kısacası patronun sırtımızdan daha fazla para kazanmasına karşı, şimdilik, sesimizi yükseltmiyoruz. Yine başa dönmemek için patrona "reklamları" (!) oynuyoruz.

İşe yeni giren çoğu arkadaş bir iki gün çalışıp, burada çalışılmaz, diyerek işten çıkıyorlar. Bizlerse yılmayacağız. Evet koşullar çok kötü. Ama taban örgütlülükleri oluşturarak, örgütlü mücadeleyle koşulları düzeltiriz.

Ben Çiğli Organize'de işe başladığım zamanlar, birileri, organizeye sendika giremez, demişti. Bunu söyleyenlerin yüzlerini kara çıkarmaya az bir zaman kaldı. Bu, yarın bile olabilir. Ama arkadaşlarımız ilk önce kendisine güvenip, elini taşın altına koyarsa, yani örgütlenirse, biz işyerlerimize sendika getirip, koşullarımızı düzeltiriz.

Düşünsenize, biz işçiler Organize'de örgütlü olsak, ola ki birilerimiz işten çıkarılırsa topyekün olarak bunu engelleriz. Çünkü asıl güç bizde, birleşen yumruklarımızda...

Tüm işçiler birleşin!

Çiğli Organize'den bir tekstil işçisi

İşçilerin gücü birliğindedir!

Uluslararası piyasalarda krizin etkisi yavaşlamış görünse de yine de kriz dinmiş değil. Çünkü kriz önce finans sektörü üzerinde çıkmış görünüyordu, hatta ülkemizde finans sektörünün güçlülüğü üzerinden Tayyip Erdoğan'ın "kriz bizi teğet geçti" sözü çok meşhur olmuştu. Ama sonucunda biliyoruzki işsizlik oranları yüzde onsekizlere yükselmiş, bir çok küçük işletme kapısına kilit vurmuş, büyük işletmelerde işçi kıyımları olmuştu. Binlerce kişi işsiz kalmıştı. Oysa ki sermayenin son zamanlarda ortaya attığı kriz bitiyor savı bu geçici rahatlama, özellikle Amerika'da yapılan kurtarma ve yardım paketleriyle hormonlu bir şişirme yaratılmasıyla oluştu. Zaten ortada olan istihdam rakamlarında toparlanmanın emekçiler yönünde degil sermaye tarafında olduğu anlasıldı. Amerika'daki finans devleri örnegin J.P Morgan karlılık oranlarını yüzde 70 oranlarında artırdı. Peki patronların karları nasıl artıyor? Tabi ki biz emekçilerin alım gücünü kısıtlayarak ve kaynakları finans alanına aktarılmasıyla. Biz emekçilere düşen ise sözleşme dönemlerinde kriz bahane edilerek bir çok işletmenin sıfıra yakın ücret zammı yapması, bir çok sosyal hak gaspı, ücret düşürmeler... Açlıkla terbiye etme tehditleri ve yedek işsiz ordusu çalışanların önünde bir tehdit olarak kondu. Bir de utanmadan işçilere, emekçilere alın verin kampanyası düzenlediler, hem alım gücünü düşür hem de alın verin diye bir edebiyat yap! Bu da libarallerin en büyük ironisi herhalde! Bu bir gerçek ki kapitalizm kendini kurtarma adına her resterasyona girdiginde bir sonraki krizi daha güçlü hale gelir oldu. Kendini her kurtarmaya çalıştığında da milyonlarca işçiyi ve emekçiyi yoksullaştırdı. Kapitalizmin oluşturduğu servetse patronları zengin etmekten başka bi işe yaramadı. Tablo bu olmasına rağmen işçiler ve emekçiler de yoğun bir tepki oluştuğu da ortadadır. İşçilerin, emekçilerin bu sistemin çarkında ezilmesi kaçınılmaz bir gelişme. Buna karşı da önceleri kendiliğinden olan bir refleksel tepki de olsa bi kıpırdanma olduğu da ortadadır. Yer yer organize sanayilerde oluşan direnişler, yine kıştan beri etkili olan Tekel direnişi şunu gösterdi ki işçilerin, emekçilerin bugün en büyük ihtiyaçları birbirinden coğu zaman habersiz olan bu tepkilerini, bazen direnişlere yol açan tepkilerini, işçilerin birliğini sağlayarak aşma yolları aranmasıdan geçtiğidir. Çünkü bizim bu örgütsüzlüğümüz yüzünden büyük patronlar ve sermaye çevreleri daha rahat at koşturmaktadır. Yapılan ücret zamları, verilmeyen izinler, fazla mesailer, işten atmalar, esnek çalıştırma koşulları, patronların iki dudağı arasındadır. Neden böyle olmuştur? Çünkü patronlar biz milyonlarca işçiden, emekçiden daha fazla örgütlüdür. MESS'ler, TÜSİAD'lar, MÜSİAD'lar, TİSK'ler ve bunun yanında organize sanayilerinde oluşmuş işveren dernekleri (Çiğli Organize İşverenleri Derneği ÇİSİAD gibi) bunun ayaklarıdır. Bunların önüne geçmek işçilerin emekçilerin birliğinden geçmektedir. Bu noktada son aylarda oluşan metal işçilerinin birliği çalışması gibi çalışmalar sınıfın örgütlü mücadele yollarının açılması konusunda daha bir önem kazanmıstır. Son söz olarak işçilerin gücü birliğindedir!

Çiğli Organize'den Metal İşçileri Birliği çalışması yürüten bir torna işçisi

Kipa'da eylemler sürüyor...

Tez-Koop-İş Sendikası'nın Tesco Kipa'daki sendikal örgütlenme mücadelesi eylemlerle devam ediyor. Tesco Kipa'nın, sendikanın çoğunluk tespitine yapmış olduğu itirazın ardından kamuoyunu ve üyelerini bilgilendirme amacıyla gerçekleştirdiği eylemlerden biri de Kuşadası Kipa Mağazası önünde 11 Ağustos günü yapıldı.

Tez-Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru'nun da katıldığı basın açıklamasına Tesco Kipa işçileri, demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri, KESK üyeleri ile Dünya Genç İşçiler Buluşması için Selçuk'ta bulunan genç işçiler de destek verdi.

Açıklamada şunlar söylendi: *"Tesco Kipa işçilerinin sendikal hakları tanınana ve yapılan itiraz geri çekilene kadar mücadelemiz devam edecek. Zafer, bizlere inanan, bizimle olan, baskılara karşı taviz vermeyen ve direnen onurlu Kipa işçilerinin olacaktır."*

Eyleme Türk-İş'e bağlı sendikalar da destek sundu.

İşgal silahını kuşanan ÇEL-MER işçisi kazandı! Direniş kazandı!

ÇEL-MER işçileri sendikal hakları için dişe diş mücadele ettiler. Sendikaya üye oldukları için işten atıldılar. Bu saldırıya karşılık fabrika önünde direnişe geçen ÇEL-MER işçileri, fabrika önündeki bekleyişlerinin ardından üretim yaptıkları fabrikayı işten atılan ve çalışan işçiler olarak işgal ederek 12 metre yükselteki vinçlerin üzerinde çıktılar ve *" haklarımızı alana dek buradan inmeyeceğiz!"* dediler.

Bunun üzerine patronun çıkarları doğrultusunda harekete geçerek fabrikayı kuşatan polis, fabrikanın hangar kapılarını kapatarak fabrikanın içine hava girmesini engelledi. Fabrikanın elektiği ve suyu da kesilerek işçiler yıldırılmak istendi. 3 işçi havasızlıktan bayılınca ÇEL-MER işçileri kararlılıklarını göstererek fabrikanın tavanın deldiler ve direnişlerini sürdürdüler.

Bunun yanısıra fabrika önünde işçilerin aileleri, devrimci, ilerici kamuoyu ve UPS işçileri, ÇEL-MER işçilerini yalnız bırakmadı. Dört gün süren fabrika işgalinin ardından valilikle de yapılan görüşmeler sonucu ÇEL-MER işçileri zafer kazandı. Sendika ÇEL-MER'e girdi!

ÇEL-MER işçilerinin yaşanan bu başarılı deneyimden dersler çıkararak, birleşelim, örgütlenelim, onurumuza ve ekmeğimize sahip çıkalım!

Ben Çiğli AOSB'de KARYER Group (Klima parçaları) fabrikasında çalışıyordum. Çalışıyordum diyorum çünkü geçen haftalarda işten atıldım. İşten çıkarılma nedenimi bir cümleyle aktardılar. "Sen sendika hakkında konuşuyormuşsun" bu sistemin anayasında meşru olan bir kelime bile kendi çıkarlarını korumuyorsa onu sindirmenin ve diğer işçilerin gündemi olmaması için hemen önlem aldıuklarını bir kez daha yaşayarak gördüm. Usta başı 4 çayından önce yanıma gelerek "sen sendika hakkında konuşuyormuşsun" dedi ve yine 10-15 dk sonra yine yanıma gelerek seni 4 çayında muhasebeden çağırıyorlar dediğinde her şeyi anladım. Işte tekrar anladım bir kelimeden bile bu kadar korktuklarını.

Normal şartlarda hafta içleri sabah 08:30'da mesai başlıyor ve 18:30'da mesai bitiyor. Fakat her gün zorunlu mesailerden dolayı akşamları saat 20.00'de çıkıyorduk. Mesai her gün var. Hafta sonları da zorunlu mesaiye gelmek zorunda kalıyorduk. Bazen de mesaileri o kadar abartıyorlar ki canlarının istediklerini geceye bırakıyor sanki gün boyu çalışmamış gibi, sanki yaptığımız iş ağır çalışma koşullarında olmuyormuş gibi geceye bırakıp ancak ertesi gün öğleden sonra bırakıyorlar. Bu da ortalama 30 saat civarında işyerinde hiç durmadan çalışmak demek. Daha sonra yine ertesi gün tatil değil mesaiye davam! Izin denilen şey nedir bilinmiyor. Karyer'de hasta olman, bir yakının evlenmesi ya da bir yakının ölmüş olması önemli değil mal yetişecek, izin yok!

Bu sorunlar sadece o fabrikalarda bir tane değil ya yemeklerin ne denli kötü olduğunu anlatmama gerek yok. Zaten verdikleri yemekle doyan bir işçi olmadığı için zehirlenmiyorduk. Maaşlar zaten asgari ücret. Bunu yetmediğini söylememe gerek yok.

Böyle kölece çalışma koşularında sendika kelimesi ne denli onlar için ciddi ve korkunç olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Çünkü işçilerin bütün haklarından en doğal yeme, izin vb. Gibi haklarından ne denli kar elde ettiklerini yaşayarak gördüm. Ancak böyle bir fabrikaya bir sendikanın gelmesi demek patronun kar üstüne kar değil, işçilerin sosyal haklarını kazanması demek olur. Tabi ki bu haklarıda sendika ile de değil işçilerin birliğinden gelen güçle alabiliriz. Biz patronlara muhtaç değiliz! Onlar bize mecbur, onlar servetine servet, karına kar yaparken kendi alınterleriyle değil bizim sırtımızdan kazanıyorlar. Eğer onları saf dışı bırakıp, kendimize güvenip örgütlenirsek onlar bu birlik bu güç karşısında hiç bir şey yapamazlar. KARYER Group işçilerinin de işte tam buna ihtiyaçları vardı:Birlik olmak. Ve en basit gözüken ama olmayan sosyal haklarımız için mücadele etmek.

İşten atılan KARYER Group işçisi

Tersane işçileri kölece çalışma koşullarına boyun eğmiyor!

Tersanede direniş çadırı kuruldu!

Tuzla'da Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin (TİB-DER) örgütlenme çalışması yürüttüğü BETESAN elektrik firmasında kriz gerekçesiyle 6 Ağustos günü işten atılan TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan Tuzla Gemi tersanesi önünde direniş çadırını kurdu.

Zeynel Kızılaslan 2 yıl 3 aydır çalıştığı BETESAN'dan krizi bahanesiyle işten atıldığını belirterek, krizin faturasının işçilere yüklendiğini söyledi. ***Kızılaslan kamuoyuna yaptığı çağrıyı yayınlıyoruz:***

Hakkını arıyorsun işten atılıyorsun!
Kuralsızlığa boyun eğmeyeceğiz!

Ben 2.5 yıldır BETESAN Elektrik firmasında çalışıyordum. çalıştığım firma tersanelerde gemilerin elektrik işlerini gerçekleştiriyor. BETESAN Elektrik firmasının anlaşmalı olduğu bir dizi tersane var. Dolayısıyla bir o tersaneden bir o tersaneye iş yapmak için patronlar tarafından gönderiliyoruz. BETESAN elektrik firması Çelik Tekne, TORGEM, Tuzla Gemi. Desan ve Proteksan Yat firmalarında iş yapıyor. Toplam çalışan sayımız 120. Çalışma şartlarımız oldukça ağır. İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri neredeyse hiç yok. ‹cretlerimiz gecikmeli olarak ödeniyor. Dahası yıllardır, bir çok kişi 600 TL maaşla çalıştırılıyor. Ödenmesi gereken sosyal haklar ödenmiyor. Bütün bunları dile getirdiğimiz zaman işten atılmakla tehdit ediliyorduk.

Biz yıllarca onlara çalıştık. Bizim sırtımızdan korkunç bir servete ulaştılar. Ama işçilerine bir dilim ekmeği çok görüyorlar. Bütün bunlar karşısında elbetteki bir şeyler yapmak gerekiyordu. Öncelikli olarak iç birlikteliğimizi yaratmak gerekiyordu. Haliyle böylesi bir çaba patron ve yalakalarının gözüne batıyor. Bundan dolayı 06.08.2010 tarihinde BETESAN firması benimle olan iş akdini "performans düşüklüğü" gerekçesiyle feshetti. Ancak bu bana 09.08.2010 tarihinde tebliğ edildi ve tüm haklarımı aldığıma dair ibraname imzalatılmaya çalışıldı. İbranameyi imzalamadığım gibi gereken yanıtı direniş meydanında vereceğimi belirttim.

Bütün bu kuralsızlık ve keyfilik karşısında yarın direniş çadırı kurarak direnişe başlıyorum. Bu mücadeleyi sadece kendim için değil, işten atılan, türlü baskılara maruz kalan, iş cinayetlerinde ölen, geleceksiz ve güvencesiz çalışan tersane işçileri ve milyonlarca işçi emekçi için sürdüreceğim. Bu uzun soluklu kavgada sınıf kardeşlerimin beni yalnız bırakmayacağını biliyorum.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB -DER) Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan

Direnişçi UPS işçileriyle dayanışmaya!

TÜMTİS sendikasında örgütlenmeye başlayan UPS kargo işçileri, patronun sendikal çalışmadan haberi olmasının ardından işten çıkarma saldırısının hedefi oldular. Önce İstanbul ve İzmir, ardından ise Balıkesir'de pek çok sendikalı işçi işten çıkarıldı. Ancak UPS işçileri tüm saldırılara rağmen üç buçuk ayı aşkın süredir direnişlerini ve sendikal mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Direniş İzmir'de de UPS aktarma merkezi önünde sürüyor. İşçiler bir yandan yaptıkları eylemlerle seslerini kamuoyuna duyururken diğer yandan da içeride sendikal mücadeleyi sürdürüyor, üyeliklerini genişletiyorlar. Polisin ve UPS yöneticilerinin baskısına rağmen kazanana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini her fırsatta dile getiriyorlar.

UPS işçileri yalnızca kendi hakları için değil aynı zamanda tüm işçi sınıfının hakları için direniyor. Bu nedenle bizlere de UPS işçileri ile sınıf dayanışmasını yükseltmek ve onların direnişlerinin kendi direnişimiz olduğu gerçeğini görmek düşüyor.

UPS işçilerinin direnişi yüzlü günlerde!

UPS işçilerinin sendikalaşma yolundaki mücadelesi eylemlerle ve dayanışmayla büyüyor!

İzmir'de gerçekleştirdikleri Cumartesi eylemleri devam ediyor. Her cumartesi TÜMTİS üyesi ambar işçileri ve sendika yönetimi ile beraber eylemler gerçekleştiren direniş işçilere, TÜRK İş'e bağlı diğer sendikalardan ve devrimcilerden ve demokratik kitle örgütlerinden destek sürüyor.

Direnişin 111.gününde gerçekleştirilen eylemde söz alan TÜMTİS İzmir Şube Sekreteri "UPS'de işçi kıyımına, sendika düşmanlığına son!" pankartı açılan yürüyüşün sonunda TÜMTİS İzmir Şube Sekreteri Cafer Kömürcü konuşma yaptı. Kömürcü konuşmasına 111 gündür eyleme destek olan ambar işçilerine ve kurumlara teşekkür ederek başladı. Direniş sürecini özetleyen Kömürcü, sendikalaşma haklarını kullandıkları için işten atılmaların yaşandığını belirterek, UPS yetkililerinin baskılarına rağmen direnişlerini devam ettireceklerini ifade etti. UPS'deki kölece çalışma koşullarının değişmesi için işçilerin sendikalı olması gerektiğinin altını çizen Kömürcü, "Baskıların bitmesini istiyorsan, kölece çalışmak istemiyorsan birlikte mücadele etmeliyiz. Sendikaya üye olmalısınız" diyerek çalışan işçilere de seslendi.

Yine bir başka cumartesi eyleminde direnişin 118.gününde söz alan UPS direnişçisi Şahin Başaraner'de konuşmasında "Biz bu direnişle kavgayı öğrendik. Zafere kadar direnmeye devam edeceğiz" dedi.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 610* Fiyatı: 25 Kr * Eylül 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar SK. 5/3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92